

Plukovník gšt. Ing. Milan Ku be š a , CSc.

Inspirace pro rozvoj teoretického myšlení

(Závěrečné práce absolventů 14. operačního velitelského kurzu)

Již v pořadí 14. běh operačního velitelského kurzu GŠ skončil a v době, kdy je předpoklad, že tento článek budou čtenáři Vojenských rozhledů číst, bude v plném tempu jeho 15. pokračování. Deset měsíců studia uběhlo jako voda. Poslední fáze byla poznamenána intenzivním dokončováním závěrečných prací a přípravou jejich obhajoby. Mohu konstatovat, že výsledky studia byly tradičně výborné. Proti loňskému běhu, kdy absolutním výtečníkem byl jeden důstojník kurzu, letos byli hned tři (plk. gšt. Ing. Ludvík Bilský, CSc., plk. gšt. Ing. Jiřík Dolejší a důstojník polské armády pplk. gšt. dipl. Mgr. Ing. Wojciech Klimas). Ostatní studující důstojníci také velmi úspěšně obhájili své práce a odpovídali na otázky zkušební komise v čele s generálporučíkem Ing. Jiřím Martinkem. Podle mého názoru je vhodné zveřejnit některé základní údaje o obsahu jejich závěrečných prací, jelikož jsem přesvědčen o jejich slušné úrovni a možné využitelnosti v oblasti vědeckého výzkumu a vojenské praxe. Práce jsou uloženy v jednom výtisku na knihovně Vojenské akademie v Brně a osobně je mám k dispozici v elektronické podobě. Pro orientaci čtenářů uvádím základní charakteristiku zpracovaných pojednání.

* * *

Charakteristika a trendy dalšího rozvoje technických prostředků k podpoře velení vojskům v operacích

Uvedené téma rozpracoval plk. gšt. Ing. Ludvík Bilský, CSc. Postavil si cíl zhodnotit stávající stav a naznačit možné trendy a perspektivy modernizace technických prostředků podpory velení. Kvůli rozsáhlosti téma mu byla stanovena omezení, a sice soustředit se jen na technické prostředky velení pozemních sil.

Struktura práce byla zvolena na základě jednotlivých dílčích cílů práce. V první kapitole vymezil pojem „technické prostředky podpory velení“. Navrhl upřesnit chápání uvedeného pojmu poněkud odlišně od jeho definice ve služebním předpisu Všeob Ř-1. Podle tohoto návrhu pak byly členěny další části práce. V druhé kapitole navrhl požadavky a kritéria hodnocení technických prostředků podpory velení, jelikož nejsou dosud souhrnně uvedeny v řádném předpise ani metodice. V kapitole třetí zhodnotil stávající technické prostředky podpory velení. Podle závěrů této kapitoly je zřejmé, že v současné době existuje značný kvalitativní rozdíl mezi stacionárními a mobilními (polními) prostředky. Perspektivu dalšího rozvoje technických prostředků podpory velení vysvětlil v kapitole čtvrté. Vyplyvá z něj jednoznačně nutnost prioritního zaměření na rozvoj mobilních prostředků. V poslední, páté kapitole navrhl provozovny pro polní místa velení. Tento návrh se opírá o závěry provedeného

zaměstnání TAKOM 99 na Velitelství PozV a je jistou formou oponentury k návrhu, zpracovaném systémovým integrátorem projektu - VTÚE Praha.

V závěru svého pojednání, které představuje 56 stran textu, tabulek a grafů, uvádí: „Současný stav technických prostředků podpory velení v AČR lze charakterizovat jako přechod od starých analogových systémů k moderním digitálním systémům, které jsou nejen modernější, ale především technicky dokonalejší - poskytující výrazně vyšší uživatelský komfort. Z hlediska etapy jejich zavádění je zatím výrazný rozdíl mezi stacionárními a mobilními prostředky. ... Zahájená zásadní modernizace technických prostředků je nezbytným předpokladem zefektivnění rozhodovací a řídicí činnosti velitelů a štábů. Nastoupená cesta, jak o tom svědčí současný stav stacionární vojenské spojovací sítě, je jednoznačně správná a přes některé nedostatky, např. v oblasti stacionárních informačních systémů, ji lze hodnotit pozitivně.

Objektivně je nutné věnovat v následujícím období zvýšenou pozornost polním systémům podpory velení, protože jejich stávající úroveň je minimálně o jednu generaci za existující stacionární infrastrukturou. Přitom je nutné, aby všechny využívané prostředky měly srovnatelnou technickou úroveň, aby je bylo možno vzájemně propojovat a zaměřovat podle vývoje situace bez narušení schopnosti celého systému velení.

Stejný požadavek platí i z hlediska bezpečnosti jednotlivých systémů. Přitom právě bezpečnost je zatím značně opomíjena, a mohlo by dojít i absurdně až k situaci, že vyvineme systém, který pak z bezpečnostního hlediska nebudeme moci užívat.

Další rozvoj technických prostředků podpory velení bude tedy záviset nejen na objemu finančních prostředků, které na ně bude možno v dalších letech vyčlenit, ale také na tom, jak efektivně budeme umět tyto prostředky využít. Věřím, že budou finanční prostředky vynaloženy efektivně, a že se již v nejbližších letech setkáme s konkrétními výsledky v oblasti nutné modernizace technických prostředků pro podporu velení.“

Vojenská strategie, operační umění a taktika jako součást vojenského umění v současných podmínkách a jejich vzájemné vazby

Tímto tématem se zabýval **pplk. gšt. Ing. Rostislav Bureš, Ph.D.** Cílem jeho pojednání bylo na základě analýzy současného chápání obsahu a vzájemného vztahu strategie, operačního umění a taktiky stanovit, s ohledem na plné členství České republiky v NATO, trendy jejich vývoje, analyzovat proporce a obsah výuky strategie, operačního umění a taktiky ve velitelských kurzech a navrhnout nový obsah, proporce, vzájemné vazby a návaznosti ve výuce všech tří součástí vojenského umění. Těžiště práce věnoval problematice použití pozemních sil.

V první části analyzoval současné chápání pojmů strategie, operační umění a taktika, zkoumal jejich vzájemný vztah a zabýval se obsahem profilů účastníků současných velitelských kurzů. V další části rozebral trendy vývoje všech tří součástí vojenského umění. Těžištěm jeho práce bylo stanovení proporcí, provázanosti, obsahu a témat předmětů strategie, operačního umění a taktiky v jednotlivých typech velitelských kurzů.

Práce představuje přes 100 stran textu, tabulek, obrázků a grafů. V závěru, kromě jiného, autor uvádí: „Při posuzování trendů vývoje strategie, operačního umění a taktiky vyplynulo, že se alianční síly, tedy i síly AČR, budou podílet na eliminaci rizik různé povahy a že velitelé budou v případě nasazení sil do mise komunikovat se zástupci jiných mezinárodních vládních a nevládních organizací, a také s představiteli oblastí, kde budou vojska nasazena. Do velitelských struktur operační úrovně budou naši důstojníci určováni podle rotačního principu jako příslušníci jednotlivých součástí mnohonárodního operačního štábu. Právě tento fakt by se měl v budoucnu promítnout do celoživotního vzdělávání důstojníků, a tím také do náplně a způsobu výuky v kurzech celoživotního vzdělávání.“

Zajímavé jsou konkrétní návrhy k využití výsledků práce ve vojenské praxi, ve výuce na Vojenské akademii v Brně a v dalších vojenských školách.

Zásady řízení logistické podpory vojsk v mírových operacích

Výše uvedené a nanejvýš aktuální téma rozpracoval **plk. gšt. Ing. Jiřík Dolejší**. Zasazení vojsk v mírových operacích je v současnosti nejčtetnějším zasazením. Tak jako v jiných případech i v tomto byla teorie předstižena praxí. Autor se proto mohl opírat i o praktické zkušenosti a příklady a pokusil se utřídit dosavadní poznatky ve svém pojednání.

Na téměř 70 stranách textu a tabulek objasnil v první části hlavní zásady logistické podpory NATO, v druhé části hlavní úkoly AČR při její účasti v mírových operacích, a konečně v závěrečné části vysvětlil zásady logistické podpory v mírových operacích.

V závěru autor uvádí: „Logistická podpora vojenských sil v PSO (operace na podporu míru) představuje souhrn opatření, která jsou realizována prostřednictvím plánování, řízení, organizování, realizace a kontroly všestranného zabezpečení vojenských sil a mají významný podíl na míře úspěšnosti splnění jejich úkolů v PSO.“

Význam a východiska pro řešení problematiky logistické podpory vojenských sil jsou zdůvodněna na základě závěrů Strategické koncepce Aliance, úkolů a způsobů použití vojenských sil v PSO stanovených ve Vojenské strategii České republiky.

Cílem bylo přispět k procesu tvorby koncepce logistiky a logistické podpory v AČR zvýrazněním hlavních aspektů logistické podpory nové strategie Aliance, dále funkcí, zásad a metod logistické podpory, hlavních úkolů Armády ČR při její účasti v PSO a návrhem zásad realizace logistické podpory vojenských sil v PSO.

Při formulaci závěrů byly aplikovány zásady uvedené ve strategii, doktríně a publikacích NATO, Vojenské strategii AČR. Dále byly využity zkušenosti AČR z účasti v PSO, navrhované členění vybraných sil do mírových operací a jejich předpokládané začlenění do systému pohotovostních ujednání OSN a mnohonárodních mezinárodních sil.

Na příkladu stávající účasti jednotek AČR v PSO byla ukázána složitost opatření logistické podpory souvisejících se zabezpečením splnění úkolů a faktory, které limitují budování a přípravu jednotek vyčleněných pro PSO.

Při stanovení zásad koncepce logistické podpory v rámci rozhodovacího a plánovacího procesu použití vojenských sil a prostředků byla vzata za základ kontinuální návaznost plánování logistické podpory na plánování PSO. Hlavní zásady

plánování logistické podpory vojenských sil byly shrnuty v plánu a směrnici pro logistickou podporu PSO.

Vzhledem k rozhodujícímu vlivu připravenosti personálu, sil a jednotek na úspěšnost plnění úkolů bylo pojednáno o jejich možném způsobu a obsahu školení, výcviku a cvičení.

Uvedené zásady řízení logistické podpory vojenských sil představují teoretický a praktický základ pro další rozšiřování a zdokonalování koncepce logistické podpory PSO.“

Logistická doktrína a logistické postupy používané v NATO, jejich aplikace se zaměřením na vzdušné síly AČR

Tématem se zabýval **plk. gšt. Ing. Pavel Jevula**. V první části analyzoval současný stav doktrín, dokumenty a procedury používané v NATO v oblasti logistiky a aspekty logistické podpory nové strategie NATO. Hlavní část práce věnoval překladu publikace NATO „Allied Logistic Publication 13 Air Forces Logistic Doctrine and Procedures“. V pěti kapitolách uvedl zásady logistické podpory vzdušných sil.

Práce je rozsáhlá (100 stran textu). Ze závěru autora uvádím: „Téma práce bylo zvoleno záměrně, protože jsem přesvědčen, že je potřeba armádu cvičit a budovat podle zásad platných v NATO. Čím méně bude výjimek, tím snadnější bude naše začlenění do všech NATO struktur. Protože se mi nepodařilo v uvedené oblasti získat veškeré informace v českém jazyce, začal jsem využívat množnic se kontaktů s ostatními státy NATO, především SRN, Holandska a Belgie jak při dvoustranných jednáních, tak v rámci shromáždění logistiků při AIRCENTu a materiálů získaných na VA Brno. Původně jsem předpokládal, že materiály budu využívat jen pro svoji odbornou práci prostřednictvím příspěvků při tvorbě ‚Plánu činnosti VzS na VR‘. Po provedení překladu ALP 13 se domnívám, že tento materiál by se měl stát s jedním z nosných materiálů pro výcvik jednotek a jednotlivců a výstavbu útvarů VzS. Osobně jsem se přesvědčil, že studium těchto materiálů přináší jiný pohled na řešenou problematiku než zprostředkovaný pohled. Určitě bychom se vyhnuli diskuzi nad ‚Doktrínou AČR‘, o jejím obsahu, struktuře apod., pokud by rozhodující funkcionáři AČR byli seznámeni s materiály NATO podrobněji. Toto platí i o našich představitelích v NATO. Neznamená to slepé přejímání, ale využití už vytvořeného především v oblastech, kde nám schází jasná národní stanoviska. Řada opatření při výcviku, zvláště v oblasti pracovních postupů a procedur není ani náročná na finanční prostředky.“

Zabezpečení přijetí a pobytu spojeneckých vojsk na území hostitelské země v podmínkách vojenského ohrožení

Plk. gšt. Ing. Ota Netrval rozpracoval vysoce aktuální téma. Rozebral obsah pojmu „Host Nation Support“ (HNS), vymezil práva, povinnosti a pracovní postupy při plánování HNS, vytypoval úkoly jednotlivým složkám AČR při HNS, uvedl i možné úkoly mimoarmádních složek, a konečně poukázal na základní problémy řízení HNS a nastínil přístupy k jejich řešení.

Práce představuje necelých 70 stran textu, tabulek a obrázků a je uložena pod číslem V6/00. V závěru autor uvádí: „Každý jednotlivý případ poskytnutí HNS bude výjimečný a je obtížně opakovatelný. NATO, jako skutečně multinárodní organizace, ve všech svých postupech ctí národní specifika, avšak na druhou stranu vyžaduje plné naplnění závazků, které na sebe členské země převzaly. Je proto důležité, aby politická rozhodnutí byla vždy prováděna na základě hodnověrných informací o možnostech armády, ale i celé společnosti. Tato rozhodnutí musí být přiměřená kapacitním i odborným schopnostem vykonavatelů, ale na druhou stranu nesmí být opatrnická a úzkoprsá. Při těchto jednáních každé slovo a především jeho praktické naplnění může výrazně posílit nebo oslabit důvěryhodnost ČR nejen v očích představitelů NATO, ale i v očích mezinárodní veřejnosti. To se může v konečném důsledku projevit v mnoha dalších oblastech a v dlouhodobém časovém rozpětí. ... Aby bylo možné vyváženě požadovat a na druhou stranu i poskytovat optimální rozsah a obsah HNS, je nutný skutečně profesionální přístup. Tento lze očekávat pouze u lidí odborně zdatných a připravených pro plnění takových úkolů. Tyto lidi je třeba systematicky vzdělávat. Měli by být specializovaně připravováni na vysokých školách tak, jak je tomu ve vyspělých státech.“

Obrana a ochrana teritoria státu při vojenském ohrožení

Téma rozpracoval zahraniční student z Polska **pplk. gšt. dipl. Mgr. Ing. Wojciech Klimas**, a tak nám přiblížil, jak tuto problematiku chápou a řeší naši sousedé. Mohu konstatovat, že se na tuto problematiku dívají podstatně jinak než-li u nás přesto, že podmínky našeho severního souseda-nového člena NATO, jsou téměř totožné. V logické struktuře uvedl v první části zkušenosti některých demokratických států ve výstavbě a použití teritoriálního vojska, v druhé části bezpečnostní rizika možného ohrožení Polska po vstupu do NATO a dále cíle, úkoly a strukturu vojsk teritoriální obrany v nových organizačních podmínkách. Těžiště práce autor věnoval činnosti vojsk teritoriální obrany v obranném systému Polské republiky při vojenském ohrožení. Jde o zajímavé poznatky z hlediska naší - české - teorie vojenského umění.

Práce je rozsáhlá (téměř 120 stran textu a dále příloh ve formě obrázků, map a tabulek). Ze závěru autora vyjímám: „Vojska teritoriální obrany - jako masová, kvantitativní složka ozbrojených sil - existovaly ve společnosti už od okamžiku vzniku vojenství. V současnosti jsou jednou ze základních složek moderních armád.“

Problematika výstavby a použití vojsk teritoriální obrany není aktuální jen pro Polsko, ale trůfám si tvrdit, že je velice aktuální i pro Českou republiku. Členství našich zemí v NATO znamená z hlediska strategie obranný systém nové kvality, což má dopady na charakter a strukturu ozbrojených sil. Požadavek interoperability s armádami dalších členských států směřuje především do operačních vojsk pozemního vojska a vzdušných sil. Vojska teritoriální obrany zůstávají v národní kompetenci i v těchto nových vojensko-politických podmínkách. Jejich úloha se však, podle mého názoru, nezmenšila, ale naopak. Přichází zde nový prvek v podobě schopnosti v jedné z variant přijmout, zabezpečit a vést společnou bojovou činnost s operačními vojsky spojenců. V podpoře spojenců hostitelským státem (*HNS - Host Nation Support*) budou sehrávat významnou roli národní vojenské síly, představované právě vojsky teritoriální

obranu. V nedaleké perspektivě lze uvažovat i tak, že vojska teritoriální obrany budou rozhodující složkou národních armád a operační vojska budou základem společných (aliančních) mnohonárodních sil.“

Úloha a použití francouzských pozemních sil ve společných operacích, v rámci nového strategického kontextu

Autor práce, **mjr. Jean-Marie Mosele**, důstojník francouzské armády, rozpracoval toto téma s cílem ukázat a osvětlit roli a místo pozemních sil francouzské armády ve společných operacích v novém geostrategickém kontextu a ukázat místo operačního umění jako nového prvku ve francouzském vojenském umění a jeho aplikaci v přípravě a velení operací pozemního vojska.

Práci rozdělil do šesti kapitol, kde rozebírá nové geostrategické prostředí, nové úkoly ozbrojených sil v něm, principy a zásady společné činnosti, charakterizuje nové jevy v pozemní činnosti a v závěrečné kapitole objasňuje novou strategickou úlohu pozemních sil francouzské armády. Práce má 40 stran textu a je doplněna obrázky a tabulkami. Práce je zajímavá i z toho hlediska, že pohled francouzského důstojníka na dané záležitosti je pohled z jiného zorného úhlu, než-li pohled náš.

Ze závěru práce uvádím: „Studená válka v níž se spoléhalo na konvenční síly měla pasivní a omezující úlohu, kterou však bylo nutno považovat za něco nevyhnutelného v rámci tak rozporuplné doby, v níž se vše v největší míře opíralo o pečlivé, přesné a podrobné plánování, zatímco se na nejnižší úrovni počítalo s morálními kvalitami vojáků. Byl však ponechán velice malý prostor pro posuzování důmyslnosti situace.

Konec studené války otevřel možnosti pro novou geostrategickou situaci, vyznačující se nestabilitou, v níž se akční strategie prosadila jakožto faktor rovnováhy.

Je tedy čas zaujmout určité stanovisko vzhledem k vojenskému umění, jelikož toto stanovisko může být přínosem pro řešení určitých otázek. Samotná doktrína již neodpovídá současným potřebám; místo otázky: ‚proti komu bojujeme‘, si klademe nyní otázku: ‚proč bojujeme‘. Mnohem více než v dřívější době, Francie jako většina zemí, nemá prostředky pro uplatňování strategie zaměřené na použití všech prostředků, přičemž různé typy nasazení, na které se musíme připravovat, by vyžadovaly jejich znásobení. Na rozdíl od minulosti, budoucí ozbrojené síly již nebudou vytvořeny okamžitě proto, aby čelily veškerým typům nepřátelských nasazení a nárokům na zdroje (zvláště finanční). Jedině vojska vhodně vybavená umožní odpovědět na naléhavé situace a budou moci být v plné operační pohotovosti.“

Doktrína vzdušných sil ČR

Na dané téma zpracoval svou závěrečnou práci **plk. gšt. Ing. Jan Vachek**. Vzhledem k tomu, že se v té době tvořila nová doktrína použití vzdušných sil ČR, autor chtěl svou prací přispět k řešení tohoto úkolu. Dá se konstatovat, že se mu úkol podařil. Jmenovaný musel vzít v úvahu tu skutečnost, že nelze vycházet pouze ze současných možností vzdušných sil ČR, ale je nutné s předstihem zapracovat i ty druhy operací, kterých se můžeme v budoucnosti zúčastnit vzhledem k našim aliančním závazkům nebo v souvislosti se zavedením techniky druhé generace.

Práce má celkem 50 stran textu. Celkem v jedenácti částech řešil všeobecné principy použití vzdušných sil, velení a řízení, vzdušné operace proti letectvu, operace proti pozemním silám, námořní vzdušné operace, strategické letecké operace, mírové a humanitární operace, vzdušné operace bojové podpory a pozemní bojové podpůrné aktivity. Hlavním podkladovým materiálem byly „Royal Netherlands Air Force Air Power Doctrine“ (1998) a ATP-33© „Joint Air and Space Operation Doctrine“ (1977). V závěru autor mimo jiné uvádí: „V porovnání s předpisem Všeob-P-6 ‚Příprava a vedení obranné operace‘ považuji zde předloženou doktrínu jako vyváženější z pohledu řešení vztahu *obrana-útok*, protože jmenovaný předpis byl zpracován v době, kdy jsme se velmi úzkostlivě vyhýbali jakémukoliv názvu ‚útok‘ nebo ‚útočná operace‘.“

Možnosti využití poznatků managementu při řešení úkolů výstavby a rozvoje armády

Plk. gšt. Juris Vectirans si toto téma vybral záměrně, jelikož se jednalo o problematiku aktuální pro Lotyšsko a jeho armádu. Cílem práce bylo s využitím poznatků soudobého managementu a ekonomie zpracovat pojednání, ve kterém navrhnout možné přístupy k řešení aktuálních úkolů a problémů, spojených se současnou etapou výstavby a rozvoje armády, přičemž vycházet z konkrétních podmínek a situace (stavu) armády Lotyšské republiky (LR).

V úvodní části objasnil aktuální stav v Lotyšské republice a v jejích národních ozbrojených silách (NOS) a uvedl úkoly výstavby a rozvoje NOS, které jsou stanovené politickým vedením Lotyšské republiky. Dále popsal možnosti, jak využít poznatků managementu při zajišťování výstavby a rozvoje NOS Lotyšské republiky.

Práce má asi 70 stran textu, obrázků a tabulek. V závěru autor uvádí: „Jsem si vědom toho, že moje práce může být pouze nástinem možných přístupů a uplatňování moderních manažerských metod při řešení rozhodovacích problémů a při úsilí o dosažení krátkodobých, střednědobých i dlouhodobých (koncepčních) cílů a úkolů Národních ozbrojených sil Lotyšské republiky. Jejich skutečné uplatnění musí být záležitostí intenzivní činnosti za tím účelem vytvořených týmů, vyváženě složených jak z vojenských odborníků, tak i z odborníků na jednotlivé oblasti řízení (managementu).

Vzhledem ke svému současnému i budoucímu postavení v Národních ozbrojených silách LR a zejména poznatkům, získaným jak v průběhu studia v operačním velitelském kurzu generálního štábu, tak i v průběhu sběru a vyhodnocování dostupných informací a materiálů při zpracování této závěrečné práce, se chci pokusit tyto a další záměry, představy a možnosti uplatnit při řešení aktuálních i budoucích problémů a úkolů výstavby NOS Lotyšské republiky.“

A ještě poznatky jiného druhu

Možná, že následující řádky nezapadají do rámce tohoto článku, ale přesto si neodpustím několik poznámek. Operační velitelský kurz generálního štábu je kurz bezesporu prestižní, poskytuje nejvyšší stupeň vzdělání v armádě a jeho absolventi již zastávají a v následujících letech budou ještě ve větší míře zastávat vysoké a nejvyšší funkce v armádě a na Ministerstvu obrany ČR. Zahraniční studenti jsou také jeho

neodmyslitelnou součástí. Tomuto však zdaleka neodpovídá zabezpečení studujících důstojníků po stránce ubytování, stravování, zabezpečení výpočetní technikou, vybavení základní učebny atd. Mnohočetné žádosti u nadřízených končí s odůvodněním, že nejsou peníze. My, učitelé a příslušníci stálého stavu, již možná trpíme provozní slepotou, ale studující na tyto nedostatky upozorňují každý rok. Přece je dosti neúnosné, abychom nemohli přednášet s využitím prezentačního programu *PowerPoint*, a to kvůli málo výkonnému PC, nebo z důvodu, že nemáme k dispozici promítací zařízení k PC. Chudoba zabezpečení tohoto vrcholového kurzu vynikne ještě více v okamžiku, kdy je náš kurz na zahraniční cestě, např. na Velitelské akademii v Hamburku (FüA BW). Tam je samozřejmostí, že každý studující důstojník má na celou dobu studia svůj (tedy zapůjčený) přenosný PC. Dlouhodobým chronickým nedostatkem je neexistence označení absolventa kurzu. Tyto a mnohé jiné připomínky byly předneseny i letos od výše uvedených absolventů operačního velitelského kurzu GŠ. Je nějaká šance, aby se připomínky tohoto druhu neopakovaly příští rok znovu? Uvidíme.

* * *

Přibližně v době, kdy tyto řádky čtete, jsou připravena témata pro příslušníky 15. operačního velitelského kurzu. Mohlo by být všeobecně přínosné, kdybyste i vy přispěli svými nápady k rozšíření nabídky témat, a to nejen pro tento kurz, ale i pro další typy kurzů (brigádní a praporeční velitelské kurzy, operační, brigádní a štábní kurzy atd.). Své návrhy můžete poslat elektronicky na adresu Milan.Kubesa@vabo.cz nebo i zatelefonovat (44 25 62).

Vy sám přiznáváte, že armáda nákladně vydrží jednotky a nejrůznější objekty, které se jí nevyplácejí. Proč tedy nezměníte vojsko naráz?

To nejde udělat, protože tento krok by asi organizace armády nevydržela. Právě proto, že se pracuje se zastaralou technikou a technologiemi, v oblasti infrastruktury musíme připravit pro přestěhování nové prostory, a to vše vyžaduje čas i peníze.

Generálporučík Ing. Jiří Šedivý, náčelník GŠ AČR,
„O profesionální armádě“
Televize ČT 2 - „21“, 1. 9. 2000